

Hubou led neprorazíš

ZAČNĚTE ŽÍT
nakladatelství

Vladimír Hlavsa

Hubou led neprorazíš

Vladimír Hlavsa

Autor: Vladimír Hlavsa
Vydáno s laskavým svolením Martina Hlavsy

Nakladatelství: Začněte žít s.r.o.
Jahodova 2240, Havlíčkův Brod, 580 01
www.zacneteazit.cz

Editor: Václav Řehák
Redaktor: Jakub Stehlík
www.vaclavrehak.cz

Grafický návrh obálky a sazba: Marek Štrobl
www.pixelreklama.cz

Jazyková korektura: Mirka Rakušanová
Vydání první v roce 2024
ISBN: 978-80-908717-3-1 (tištěné vydání)
ISBN: 978-80-908717-4-8 (pdf)
ISBN: 978-80-908717-5-5 (e-pub)
© Všechna práva vyhrazena

Slovo úvodem:

S Vladimírem Hlavsou alias »KARLEM BRĎOU« jsem se seznámil na sociální síti Facebook v jakési skupině za migrační krize. To, že se jmenuje Vladimír Hlavsa jsem se dozvěděl, až mnohem později.

Znal jsem ho pod nickem a uměleckým pseudonymem Karel Brďa, konec konců jako většina lidí na „socnetu“. Až později jsme zjistili, že jsme ze stejného kraje (Luby / Karlovy Vary) a samozřejmě jsme zašli na pivo.

S Vladimírem jsme komentovali politické dění i život sám. Zatím co já jsem spíše „zahlásil“ vtipný komentář, u něj se projevoval literární talent.

Při našich dlouhých hovorech jsem Vladimírovi řekl, že by měl psát, že by ty jeho frky měli být zvěčněny. Opáčil mi, že už to vlastně dělá, ale do šuplíku, a sem tam na web zaměstnavatele. Dokonce měl předjednané vydání knihy, ale vždy nakonec z toho z mnoha důvodů sešlo.

Naštěstí občas sem tam něco v hlavě udržím, pamatuju si co mi kdo říká a tak jsem si vzpomněl, že můj kamarád Venda Řehák má malé nakladatelství. Přišlo mi v tu chvíli jako dobrý nápad mu zavolat a oslovit pozdějšího vydavatele knihy, kterou právě držíte v ruce.

Oba pány jsem seznámil a ti se domluvili na spolupráci.

Bohužel vydání Vladimírovi prvotiny muselo být několikrát odloženo. A co je ještě horší, Vladimír Hlavsa po vleklých zdravotních potížích 1.1.2019 zemřel. Zase o dobrého chlapa míň. Ach jo. Naštěstí rodina povolila knihu vydat, za což jim všem díky, hlavně jeho synovi Martinovi.

Pevně věřím, že bude dost materiálu i na druhou knihu.

Pavel Řezníček

Jméno Karel jsem dostal po dědečkovi a Brd'a samozřejmě taky. A to proto, že děda se jako jediný postavil na odpor lidovým milicím v našem městě v roce 1948.

Když totiž zrovna pochodovali před jeho statkem, vyřítel se povozem plným sena přímo proti jejich průvodu. Jel pro porodní bábu, měla se právě narodit moje maminka.

Ani koně a ani milicionáři na střet nečekali. Dědu s povozem zastavili až za městem a splašení milicionáři se seřadili až večer v hospodě, ale tou dobou už bylo po převratu. Tak se aspoň zhuťákali v místním šenku, který hned znárodnili.

Hospodského i se ženou vyhodili a hospodu dostal zasloužilý člen strany. Co na tom, že neuměl čepovat pivo a nakládat utopence. O to víc bylo jeho pivo uvědomělé.

Porodní bába přišla z druhé strany městečka, no a děda dostal dva roky natvrdo za pokus o imperialistické zvrácení komunistického převratu. Prostě hrdina našeho městečka.

Po návratu z kriminálu děda zjistil, že přišel o všechny krávy a pole. Celé odpoledne proseděl s hlavou v dlaních, popíjel cikorku a režnou. Večer se najednou vztyčil, oblékl se do svátečního obleku, ve kterém se ženil a prohlásil, že se jde utopit.

„Rybník nám nevzali, aspoň umřu ve svém“.

Už tenkrát byla babička absolutní klid'as. Dvě hodiny po dědovi se oblékla ona, vzala sáňky, sekeru a šla k rybníku. Vrátila se s dědou na sáňkách. Byl celý domlácený. Zapomněl, že je únor a rybník je ještě řádně zamrzlý. Asi po desátém skoku ze stavidla už zůstal bezvládně ležet na ledě. Zakrvácená hlava mu přimrzla k ledu a babička ho musela odsekat. Ten kus ledu na hlavě mu roztál až u kamen.

Když děda konečně rozmrznul, sundal nade dveřmi cedulku s nápisem: „Host do domu, bůh do domu“, a nahradil ji nápisem „Hubou led neprorazíš“, a vyhlásil partyzánskou válku bolševikům. Babičku vzal jako svého zástupce pro věci politické. Pak dopil zbytek režné a usnul. Už tenkrát babička věděla, že to bude válka zákeřná, dlouhá a neobejde se bez obětí. Uložila dědu do postele a šla k sousedce Mařce drát peří. Tenkrát se ještě spalo pod peřím.

Ráno si děda vzal sekeru a sáňky a vyrazil ke svému rybníku. Rozhodl se vylovit všechny kapry dříve, než mu seberou i rybník. Prosekal led, nahodil udice a sítě a začal tahat jednu rybu za druhou. Čudla nečudla, bral všechno.

Do večera tak dojel do městečka několikrát a obdaroval spoustu sousedů rybou. Věřící i nevěřící sice neměli půst, ale ryba zadarmo se jim tenkrát hodila. Kuchyně v celém městečku smrděly rybinou po celý další týden.

Někteří sousedi, včetně dědy a faráře od té doby přestali jíst kapra a na Vánoce se věnovali vepřovým řízkům.

Na jaře si děda pořídil včely. Natruc.

„Hele Barborko, medu je dostatek, tak ho budeme prodávat. Každá koruna dobrá“, tvrdil děda.

Babička zase tvrdila, že s tím bude víc práce než užítku.

„Neboj, udělám pojízdný včelín a budu ho vozit na nejlepších místech v okolí.“

Za měsíc měl děda včelín hotový, jen předseda JZD nemohl najít kola od valníku. V dubnu byl děda požádán místním spolkem včelařů, aby s nimi jel v prvomájovém průvodu. Alegorické vozy byly tenkrát v módě. Předseda spolku navrhoval, aby babička seděla nahoře jako včelí královna a on že bude převlečený za trubce. To babička rezolutně odmítla.

„Jednoho trubce mám doma,“ řekla babička a pohladila dědu po hlavě. Předseda tedy ještě navrhoval, že bude jako generalissimus Stalin a děda, že by mohl být Gottwald.

To zase zamítl děda s vážnou připomínkou. „Někdo musí řídit traktor, co to potáhne. Ty řidičák nemáš, tak musím já. Ty tam můžeš sedět a kynout. Teda kynout lidem okolo.“

Na 1. Máje bylo vše připravené. Předseda spolku včelařů namaskovaný jako Stalin seděl na včelíně, děda v traktoru a babička šla dát slepicím. Sluníčko svítilo, alegorické vozy připraveny.

Lidi s vlaječkami stáli povinně seřazení podél ulice, někteří se raději opili a zůstali doma. Představitelé města a strany stáli v tichosti připraveni mávat na tribuně. Stánek s párkama a pivem byl otevřen, místní dechovka u stánku byla taky připravena. Průvod mohl vyrazit.

Nevyrazil. Děda asi zapomněl zavřít česna a včelky zase ucítily teplo. Začalo včelí rojení.

Stalin byl popíchaný od včel první, takže vypadal spíš jako oteklý Číňan. Lidé se rozutekli a stánek s pivem zůstal bez obsluhy.

Představitelé města a strany čekali na tribuně ještě hodinu, než je to přestalo bavit. Šli teda vypít stánek bez obsluhy a hned potom do místní hospody.

Děda do večera sháněl roje včel a nazítří si pro něj zase přišli. Dostal rok natvrdo za úmyslné rozeznání socialistické oslavy a zesměšnění soudruha Stalina.

Babička se naučila během toho roku včelařit a taky péct bábovky. Naučila se taky zpaměti jízdní řády až do Plzně – Bory.

A to mi připomíná, jak jsem likvidoval vosy...

Jsou věci a události v životě Karla Brdi, které zanechají hluboké vzpomínky a někdy i kruté jizvy. Třeba návštěva rozzuřeného zubaře (právě ho podvedla žena). Domovnice s mokřým hadrem na schodech (měl jsem si ty boty otřít). Útěk před policií (neměl jsem jim říkat „Obušku z pytle ven“).

Nebo ta dnešní likvidace vosího hnízda na balkoně.

Plán byl v podstatě jednoduchý.

- 1) Zapalovačem s velkým plamenem vypálit hnízdo v díře zábradlí.
- 2) Zamést zbytky hnízda a zalepit díru, aby se vosy znovu nenastěhovaly.

Skutečnost:

Zapalovač nechtěl chytout, vosy mě asi zmerčily a taky asi ucítily teplo zapalovače. Vylétly snad všechny najednou, já se leknul a ucuknul. Hlavou jsem narazil na držák satelitu (dva stehy). Nohou jsem kopnul do stolku, spadlo kafe a rozbil se hrneček. Já do toho sajrajtu padnul zadkem (tři stehy a opařená prdel). Při útěku z balkónu jsem se zamotal do záclony a strhnul garnyž (modřina na zádech).

Osazenstvo přivolané záchranné služby se při popisu úrazu tak chechtalo, že jsem si injekci na uklidnění musel píchnout sám.

Vosy jsou fakt potvory, ale už mám zkušenosti. Stává se ze mne odborník na likvidaci jejich příbytků. Firma „Brďa a Žihadlo“ je plně k dispozici.

Po návratu z ročního sezení na Borech děda odmontoval kola ze včelína a usadil ho na zahradě. Když byla práce hotová, sedli si s babičkou

radši na druhý konec zahrady, dali si pořádný hrnek kafe a sledovali, jak se jim rojí včely.

„Stejně je to dobře, že mi zakázali účast v průvodech na deset let,“ řekl děda a dal babičce pusu. Ta mu ji oplatila a řekla:

„Budeš zase táta. Ta poslední návštěva ve vězení byla krásná.“ Děda se rozesmál, zlíbal babičku, pozval sousedy a zhuňákali se, jak zákon káže.

„Babi a to s tím alegorickým vozem je fakt pravda, nebo sis něco vymyslela“, zeptal jsem se babičky.

„No pravda je, že jsem tam měla být jako včelí královna, ale jenom proto, že jsem se líbila председови svazu včelařů Lojzovi. Ale Lojza se zase nelíbil mě. Pořád chlastal, prej aby na něj nešly včely, ale voni na něj šly tuplem a tak byl pořád pobodanej. Hlavně v obličejí a na prdeli, jak před nima pořád utíkal.

To už nikdo nevěděl, jestli je oteklej z toho chlastu, nebo od včel.

A navíc, on ještě tenkrát přerozděloval cukr pro členy. To víš, cukr nebyl. Za úsměv dal i kilo navíc. Ten převlek za Stalina jsem mu nakukala já a bylo deset kilo cukru navíc za nápad. Jo, a taky jsem mu rozmluvila tu atomovou bombu“.

Vyvalil jsem oči. „Atomovou bombu?“

„Jo. Chtěl ji držet jako Stalin a hrozit s ní k západu, trouba jeden. Ale ty česna u úlů jsem otevřela schválně já. Chudák děda, do smrti nevěděl, že dostal rok za mě. Lojzovi tenkrát sebrali soudruzi odznak vzorného včelaře za napomáhání imperialistům pomocí včel a to ho fakt hodně sebralo. Uchlastal se.

Našli ho ve včelíně až za čtrnáct dní. Už chytil barvu vosku a byl skoro celej žlutej a měl tam nasysleno skoro pět metrů cukru.

Taky tam našli jeho knihu pamětí, kterou chtěl začít psát. Ale celý sešit byl prázdný, jen na první stránce byl nadpis:

Milé fčeli.

Tak tu první stránku radši spálili, aby se nerozneslo, že Lojza vyšel ze třetí obecné.

Taky se od té doby v prvomájovém průvodu začaly vytrácet ty alegorické vozy a živé obrazy. Těch bylo škoda.

„Proč?“, zeptal jsem se.

„No, někdy byla i sranda,” odpověděla babička a poslala mě do špajzu pro klobásy.

„A vem i pro mě, dám si taky. Jsou letošní. A pivo je dole za kyselým zelím. Tak vem taky dvě,” volala za mnou babička a zapálila si.

„Nějak mi vyschlo v krku z toho vzpomínání.”

Dal jsem ohřát pár klobás, otevřel pivo a babička pokračovala. „Nejlepší živé obrazy byly o Stalinovi. Předseda komunistů byl převlečený za Stalina a za ním stáli na valníku za traktorem dělníci s kladivem, rolníci s hráběma a učitel s kružítkem. Všichni ukazovali pravou rukou někam vzhůru k světlým zítřkům.

Tenkrát tady byly jen prašné silnice, samá díra a tak když vjel valník se Stalinem do díry, učitel upadl a zabodnul kružítko rolníkovi do zad.

Za rok generalissimus Stalin umřel a předseda na valníku nestál, ale ležel v nádherné rakvi obložené begóniema.

Za ním stáli zase ti dělníci s kladivem a rolníci s hráběma a pravou rukou ukazovali dolů, na mrtvého Stalina. Učitel tam pro jistotu nebyl.

„Ještě, že nikdo další neumřel, vid’?”

„Ale jo, po Stalinovi šel Gottwald. Tak tam za rok zase stáli za ležícím předsedou strany, který byl namaskovaný jako Gottwald a okolo měl zase ty begonie.

Už tenkrát mu kvůli tomu začali říkat politická mrtvola. Za pár měsíců nato ho vyhodili ze strany. Prej moc chlastal. On na to konto začal teda chlastat ještě víc a do poslední vůle napsal, že chce jet na hřbitov na valníku a za ním musí stát dělníci a rolníci.

Dočista zpitoměl z těch živých obrazů. Mačka, jako jeho žena, ho radši nechala spálit v Praze ve Strašnickém krematoriu.

Ale po cestě domů vlakem zapomněla tu urnu s popelem na sedadle a vystoupila. Vzpomněla si na urnu až doma. Letěla zpátky na nádraží a ptala se ajznbónáků. Marne.

Možná, že ta urna ještě někde jezdí. Nechala to už tak. Prej ten její stejně rád cestoval.

Jo, živé obrazy, ty měly něco do sebe”.

„Babi, tady jsou ty klobásy.”

Dal jsem je na talíři doprostřed stolu. Krásně voněly. Brali jsme si je s babičkou pěkně do ruky a pokaždé když někdo z nás ukousl, tak to krásně

křuplo a občas nám ukápala mastnota na bradu. Babička si otřela mastnotu rukou a tu ruku do zástěry.

„Trošičku pálí, ale jde to“, pochvalovala si babička.

„Mám nakrájet chleba?“ zeptal jsem se.

„Opovaž se. Taková škoda. Na chleba se těžko vydělává, šetři si ho na ráno. Udělám meltu a dáme si.“

Jo chleba s meltou mám rád. Babička mi to dávala k snídani už jako malému. Seděl jsem vždycky u stolu s dědou a lámal si chleba do velkého hrnku jako on. A každý ráno děda řekl:

„Dneska se ti ta melta obzvlášť povedla, babi.“

Babička pokaždé zakroutila hlavou, usmála se a dala dědovi do sáčku chleba se sádlem a do termosky meltu. Děda tu meltu v práci vylil a koupil si dvě piva. Desítky a samozřejmě v zelené flašce. Tenkrát se to ještě v práci smělo. Babička se o tom nikdy nedozvěděla.

„Babi, říkáš jsi něco o tom zelí. Že je ta kamenina památeční, nebo co. Proč?“

Babičce se rozzářily oči.

„No vidíš. To jsem ti zapomněla říct. To bylo v roce 1961, jak byla ta velká povodeň a brala všechno sebou. Hrozná noc. Ráno byly všechny mosty stržený a břehy vymletý. Ta voda sebou táhla snad ty největší kameny co jsem kdy viděla, hrůza. Nikdo se nikam nedostal. Tam u toho velkého baráku u řeky, jak je ten zpevněný břeh kamenama, no víš kde?“

„Já vím. Jak jsi nám zakazovala tam chodit a stejně jsme tam chodili,“ povídám s úsměvem.

„No to já vím. Aspoň jsem vás měla na očích. Tak tam bydleli před válkou Němci a měli tam hospodu.“

Po válce, jak všechny Němce vystěhovali, tak oni toho spoustu poschovávali, doslova všude. A to ještě dříve než odešli.

Něco v barácích, něco zakopali a někde dokonce pohřbili celá auta naložená nábytkem a zahrabali. Spoustu baráků taky zapálili, aby se nám nic nedostalo do ruky.

No a v tom baráku u řeky to zakopali do toho břehu za kameny, co zpevňovaly břeh. A jak šla ta velká voda, tak vzala ten břeh a všechno se to vyvalilo.

Bylo toho spousty. Hlavně porcelán, talíře a mísy, příbory, no prostě všechno. Tak jsme tam šli a všechen porcelán si vzali. Skoro všichni z

městečka. Každý vzal, co unesl. No co? Má to vzít voda, nebo nám to má posloužit?"

„To je ten servis co mám doma po našich?"

„Jo. Bylo toho tolik, že dostali všichni. Skoro všichni z městečka měli doma porcelán. A jaký. Míšeň!

Jenže hned druhý den přijela státní bezpečnost a milicionáři a začali všechno vyšetřovat. Někdo to musel tenkrát nahlásit. Šli barák od baráku a všechen porcelán zabavovali.

Jenže než došli k nám, tak jsem půlku dala do toho zelí a druhou půlku jsem zahrabala do hnoje na dvorku. Teda spíš děda. Smrděl hnojem ještě dva dny a nesměl mi do sednice.

Pak přišli k nám, a jestli prej máme ten porcelán a kde? A že ho máme odevzdat dobrovolně. Že už ho všichni odevzdali a že je státní. Dědala jsem blbou...

Nakonec prohledali celej barák, kůlny, sklep i včelín. A prdlajs našli. Přehrabovat zelí se jim nechtělo a hnoje se štilili. Tak odešli.

Ten jejich velitel na ně řval, že jsou neschopný a že si to odskáčou. Zamávala jsem jim z okna a oni odjeli. Chtěla bych vědět, kdo to tenkrát nahlásil. Asi nějaký prevít."

„Není to už dneska jedno?"

„Je. A víš co? Dones trochu toho zelí k těm klobásám. Já ti na něj nějak dostala chuť."

Došel jsem pro zelí a chroupali jsme s babičkou klobásy a k tomu zelí a dávali si pivko. Samozřejmě, že v zelených flaškách.

„Ty Kájo, není dneska nějakěj půst nebo tak něco? Mě už se ty svátky pletou."

„Klid babi, žádný svátek, žádný půst."

„Tak to mi spadl kámen. Ale že si dopřáváme, vid'."

„To jo."

Po večeři babička opláchla nádobí, já udělal kafe, sedli jsme si na verandu a zapálili. Zatáhlo se a začalo krápat.

„Zavřel jsi slepice?"

„Jo zavřel, neboj."

„Hele Kájíku, zítra si uděláme brambory na loupáčku. Mám tam velkou plechovkou balkánu a ty ráno skočíš támhle k Ance naproti pro mlíko."

„Ona už má zase krávy?" divil jsem se.

„Jo, čtyři. Její starej měl v restituci dostat zpátky kravín, ale když mu to řekli a on si uvědomil, že by zase musel dělat, tak ho trefil šlak.

Chudák Anka si vzala aspoň ty čtyři krávy do chlíva a prodává mlíko sousedům. Kolikrát přijedou i z města a berou si ho od ní.

Dokonce jeden říkal, že jak byl zvyklej na tu vodu v krabicích a napil se pořádnýho mlíka, tak dostal takovou sračku, že dva dny nevyšel, že záchodu. No a teď bere jen od Anky.”

„Babi!”

„Nelžu, zeptej se Anky.”

„Radši ne. Znáš ji. Nepustí mě ke slovu a přijdu s mlíkem až pozejtří.”

„No jo, máš pravdu. A vůbec, půjdeme spát. Ráno jdeme na kopřivy, pak skočíš do krámu a pro to mlíko. A nakopeš pár brambor.”

„No to je volno teda,” řekl jsem jen tak.

„Abych ti ji neflákla. Si nějak zlenivěl. To bys nechal mě, starou osobu takhle dřít? Co?”

„Ale babi, ty jsi čiperka. Můžeš běhat ještě maratón nebo půlmaraton.”

„Jsi nějakej drzej, nejsem Zátopek. A vůbec, jde se spát.”

„Já se ještě kouknu na zprávy.”

„To víš, že jo, aby si zblnul a měl černý sny. Nic takovýho! Jde se spát. Hajdy na kutě. Můžeš si tak maximálně chvíli číst. Mám tam vyřazené knížky z knihovny. Víš vůbec, že nám tady zrušili knihovnu? Kromě mě a dvou sousedek a starýho Mazala tam stejně nikdo nechodil.”

„Starý Mazal je skoro slepý, babi.”

„Já vím, a taky chlastá. A aby se mu netočila hlava po chlastu, tak si dává na noc knihy pod hlavu. Vždycky je vracel poslintaný a sváděl to na kde co. A protože prd viděl, tak mu půjčovali pořád jednu a tu samou knížku dokola. Timur a jeho parta. Na tom se mu spalo nejlíp.

Takže běž ještě na záchod, ať se mi tady v noci necouráš a spát. Můžeš si číst nějakou klasiku, třeba »Jak se kalila ocel«.

„No, babii?!”

Babička se zasmála.

„Já vím, no musím si šťouchnout. Vem si, co chceš a běž. Já se ještě kouknu co je novýho na netu a půjdu taky.”

Pro mě to byl pohodový den, úplně skoro stejný, jaký jsem prožil nedávno.

BRŘDOVA LUXUSNÍ NEDĚLE

Konečně jeden volný víkend, hurá. Ráno jsem nakoupil čerstvé páteční pečivo u Vietnamců, udělal snídani a nanosil ve džberu vodu z potoka na praní do necek po dědovi.

Žena si totiž koupila novou valchu z Elektronixu. Má 15 let záruku a dlouhou životnost.

Prádlo potom rozložila na trávník s tím, že ho bude kropit. Co na tom, že tam chodí všichni venčit svoje mazlíčky.

Oběd byl luxusní, na rozpáleném šporheltu po babičce se bramboráky jen smály. Pravda, trochu jsme si vyhodili z kopýtka a dali si k tomu 9 dkg škvarků. A stejně jako můj děda jsem si po obědě hodil dvacet na kanapi a nás 12 se tam v pohodě vešlo.

Večer sundám pletenou ozdobnou dečku z televize zn. Tesla a koukneme se spolu se sousedy na „Hudbu z Respiria a Nedělní chvilku poezie“, které mám nahrané na VHS kazetě. Neděle jak má být.

VYSVĚTLIVKY PRO POZDĚJI NAROZENÉ

Džber - dřevěný kýbl s uchem.

Valcha - ruční pračka našich babiček (poloautomat).

Škvarky - mňamka ze zabíjačky (nejlépe je jíst horké).

Bramborák - jídlo dříve pro chudé, teď pro bohatší.

Šporhelt - lidový název pro kamna na uhlí nebo dřevo.

Uhlí, dřevo - s tím se dříve topilo, víte?

Kanape - to jest gauč, válenda či jiné odpočívadlo.

Tesla - výrobce elektroniky v ČSSR.

Hudba z Respiria a Nedělní chvilka poezie - Socialistické zábavné pořady, při kterých se počalo nejvíce dětí.

VHS – videokazeta, na kterou se nahrávalo vše a hlavně hanbaté filmy dabované převážně jedním hercem.

Neděle – od slova NEDĚLAT – a ne trávit dvanáctky v práci za minimum.

Vzpomínka na moji luxusní neděli mě uspala a ráno mě babička vzbudila už v půl sedmé.

„Žádné vylehávání. Slepícím už jsem dala. Tak se koukej najíst, dojdeš pro kosu a kárku a jde se na trávu. Taky kopřivy potřebuju.“

V klidu jsem posnídal a v kůlně sbalil kárku a kosu.

„Nechceš mě, babi, zase vézt v kárce jako když jsem byl malej?“

„Já ti, se mi zdá, asi jednu fláknu,“ smála se babička.

„Tak tady je pěkně mladá tráva, tu vezmeme. A támhle ty mladý kopřivy“, řekla babička a sedla si na kárku.

„Sekej!“ zavelela babička.

Přetáhnul jsem kosu brouskem. Znalecky palcem vyzkoušel ostří, rozkročil se, napřáhnul se a začal sekat.

„Hele, vem to až u země, ať to po tobě není vožvejkáný a naklop to trochu. Ber to velkým obloukem. Bože, jako bych tě nic nenaučila. Nehrb se“.

Po několika minutách se mi to sekání zase vrátilo do ruky. A šlo to.

„Kájo, už ti to docela jde. A hele, nepojedeš někam na dovolenou letos? Už jsem dlouho od tebe nedostala žádný pohled. Naposledy ze Strašnic, když jsi byl na exkurzi krematoria. Já se sice smála, ale naše poštačka z toho měla málem smrt. Prej tak mladej a už mrtvej. Víš, co mi to dalo práce, než jsem jí to vysvětlila? Nechce tě do smrti vidět, že prej máš blbý nápady po dědkovi.“

„Nemá číst pohledy. Má si je jenom prohlížet“, odpověděl jsem a dál kosil.

„Tak pojedeš někam?“ vyzvídala babička.

„Byl jsem loni a ještě jsem o tom napsal. Mám to tady v mobilu. Chceš si to přečíst?“

„Máš štěstí, že mám na sobě brejle. Ukaž.“

Našel jsem v mobilu moje deníky z dovolené a podal babičce.

„Tady si to musíš...“

„Hele, naštěstí s mobilem umím. Já si to přečtu, neboj. A ty se nerozptyluj a vem to až k tý lípě. Pak vem ty mladý kopřivy kolem lípy.“

Nechal jsem babičku číst a sekal.

DENÍK Z DOVOLENÉ KARLA BRDI

Pondělí.

Milý deníčku, konečně máme sbaleno a jedeme na dovolenou. Všechny věci jsem odtahal do auta a ještě vynesl pár pytlů s odpadky. Bohužel už jsem byl tak zblblý, že jsem poslední pytel s odpadkami hodil do auta a kufr do popelnice.

Ženě jsem ještě rozmluvil vysavač, mrazák, žehličku a mikrovlnou troubu.

13:00 odjezd – hurá.

13:45 příjezd zpět - zapomněl jsem doklady doma a tahám kufr z popelnice.

14:09 znova odjezd – hurá.

14:45 příjezd zpět - klíče od chaty jsou na věšáku.

15:15 další odjezd - no hurá.

16:00 opět návrat - zapomněli jsme zamknout a zavřít vodu.

16:20 že by konečně odjezd...? No hurá, ale potichu.

17:01 dopr... zase jsem zpět, nechal jsem ženu na parkovišti.

Na zítřek plánuji odjezd na dovolenou radši už kolem šesté ráno.

Co kdyby.

Úterý

Milý deníčku, i přes to, že na zapůjčenou chatu je to pouhých 100 km, tak jsme konečně po 12ti hodinách dorazili. Svačina s jarní cibulkou ze včerejška zapomenutá v autě udělala své. Každých 20 km jsem musel zastavit a větrat.

Na návsi na nás čekal celkem unavený uvítací výbor. Jsme totiž po třiceti letech první, kdo sem přijeli na dovolenou.

Všech 12 stálých obyvatel za tu dobu snědlo chleba i sůl, původně pro nás na uvítanou a pěvecký sbor „PUMPA“ složený opět jen z 12 stálých obyvatel zapěl na uvítanou „Čechy krásné, Čechy mé“ (jen místní pošťák měl problémy s tří čárkovým C). Starosta obce po dvouhodinovém, ale vřelém projevu popřál příjemný pobyt a vřelé sousedské vztahy.

Občané se rozešli a návěs ztichla.

Šli jsme zapálit louče a petrolejky, nanosit vodu ve džberu do kuchyně a roztopit šporhelt na meltu.

Zítra budu hledat zásuvky a záchod (dnes si dojdeme na hnůj jako ostatní).

Středa

Milý deníčku, ráno jsem našel na lístku vzkaz majitele chaty. Prosil mě na něm, abych mu posekal zahradu, vybavení je v kůlně.

Proč ne, že? »Vybavení« ovšem nebyla sekačka, ale 50 let stará kosa a stejně staré hrábě.

Zahrada o velikosti 4 hektary, trávy po kolena. Nu což, žena mě vybavila skývou chleba a do džbánu nabrala čerstvou vodu. Ještě že mě babička naučila zacházet s kosou. Co to jsou pro Karla Brdů 4 hektary?

Pche.

Když se ozvalo klekání, žena poprosila sousedy, aby mě pomohli najít. Našli mě, ale totálně vyčerpaného na konci zahrady. Sousedé s ženou shrábli trávu a pak mě odtáhli. Namazali spálená záda, céděčko na hlavě a nechali mě na zápraží. Dneska už asi nic neudělám. Miluji dovolenou.

Čtvrtek – VÝLET

Po několika dnech jsme se s ženou rozhodli jet na výlet. Los padl na vodní hrad Švihov. K naší smůle nebo štěstí zrovna probíhalo natáčení jakéhosi historického filmu. Za účast v komparzu nám byl nabídnut párek s hořčicí, krajíc chleba a volný vstup na hrad.

Řeknu vám, filmování je fakt zábava. Nasoukali nás do kostýmů a čekali jsme na onen známý povel „Klapka, jedem...“.

Ale všechno není zase tak růžové, jak se zdá. Ženu upalovali asi 14x, takže až do konce dovolené se nemusí opalovat a navíc zítra jedem koupit paruku. Já jsem umřel asi 9x. A řeknu vám, dostat cepem 9x přes záda a po desáté se už nezvednout, to je na chirurgii.

Děkuji tímto sestřičkám a lékařům ve fakultní nemocnici za srovnaná záda a ošetření popálené ženy. Párek jsme nakonec nedostali, páč jsme nezůstali do konce natáčení. Příště vybereme prohlídku nějakého muzea. Miluji dovolenou.

Krátké postřehy z pobytu v zapomenuté víscce.

Sobota:

Starosta zapomněl na měsíční střeďční polední zkoušku sirén a tak spustil sirénu dodatečně v sobotu v 9:00.

Oba dobrovolní hasiči ho naháněli po návsi do 10:33 a nakonec mu sebrali klíče od místnosti s čudlíkem pro sirénu.

Přijela pojízdná prodejna.

Sousedky se porvaly kvůli zákuskům a chlebičkům.

Soused Vávra šel sekat trávník, přesekl několik krtků a kabel od sekačky. Náves byla bez elektřiny do 15:00. Příjezd pracovníků ČEZu byl oslaven. Vávrovi sebrali už 12 sekaček. Byl prohlášen za veřejného škůdce.

Do obce byl rozšířen TV signál a zapojen program ČT 2 a Nova.

Za humny statku souseda Vávry byl slavnostně otevřen dětský park z dotací EU (klouzačka, dvě houpačky, bazén s filtrací, pískoviště a lanová dráha). Úředník z Bruselu, který přijel na slavnostní otevření se normálně ožral, když zjistil, že nejmladšímu občanovi je 39 let.

Starosta slíbil, že založí vodní záchrannou službu, a ta bude hlídat nafukovací bazén. Nakonec se ožral taky a sousedi ho museli vyprostit z klouzačky.

19.00 Paní Joudová dostala putovní pohár za každoroční sběr slimáků. Putovní pohár byl na zítřek přislíben panu Joudovi za úklid návsi. No co, je to putovní pohár.

Moje manželka obdržela od starosty čestné občanství za to, že ji viděl dvakrát v plavkách. Pak jí bylo občanství odebráno, protože viděl starosta v plavkách mě.

Já tu dovolenou fakt miluji.

Neděle – ODJEZD

Tak nám pobyt končí. Všechno zabaleno. Na náves se přišli všichni obyvatelé obce rozloučit. Paní Joudová dala ženě na památku vycpaného slimáka a starosta se rozloučil s mojí ženou asi 6x.

Já nedostal nic.

Pěvecký spolek zanotoval opět „Čechy krásné, Čechy mé“, a hasiči spustili sirénu.

Nasedli jsme do auta a odjíždíme. Mám slzy v očích. To bude těma feferonkama, co mi dal statkář Vávra.

Rozpršelo se.

Já tu dovolenou miluji, ale příště jedeme JINAM.

Raději JINAM!

Poslední dny dovolené

PONDĚLÍ

Přijela dcera s vnukem. Je ještě dost malý a na koupaliště moc nemůže, tam bych ho určitě neuhlídal. A k tomu ta vedra. Tak vždycky nafouknu malý bazének na balkón a nanosím vodu po kýblech.

Vnuk má radost a cachtá se tam. Jenže kam potom s vodou? Nechce se mi vodu nosit zase zpět přes celý byt. Tak ji prostě vyleju po kyblíkách z balkónu na trávník pod okny. Aspoň se trávník trochu zazelená. Abych tomu trochu pomohl, přidávám do vody i hnojivo.

Ale ouha! Měl jsem to hnojivo přidávat do vody až před vylitím.

No nic, vnuka teď musíme denně stříhat křovinořezem a trávník dál vesele žloutne.

ÚTERÝ

Každá dovolená musí mít i dny, kdy se prostě vydám na houby. Někdy najdu málo, někdy dost.

Hned na kraji lesa jsem zjistil, že mobil je doma, a buzola s mapou jsou v druhém košíku. Jen tak jsem chodil v kruhu a dával svoje úlovky do košíku.

Ale po dvou hodinách se mi ten kruh nějak zamotal a já zjistil, že to tam neznám.

Z loňské zkušenosti jsem lehce zavolal „HILFEE“ pak znova a znova a znova.

Před setměním byly hlasivky už mimo.

Tímto bych chtěl poděkovat rojnici ve složení Helmut, Johan, Hans, Franz, Gertruda, Hilda a Marta, kteří mě dovedli do Markneukirchenu koupili Fahrkarte nach Eger a já mohl domů.

Sedím doma a mám otevřené zavažené houbičky od babičky – mňam.

STŘEDA

MILOSTNÝ VEČER PLNÝ VÁŠNĚ

Vycházím z koupelny, tělo mám vymydlené tělovým šamponem FA s olejem, vlasy upravené šamponem HEAD & SHOULDER, v podpaží dvě decky podpaždítka zn. NIVEA, oholen dvakrát použitou žiletkou ASTRA (musím koupit nové) a potřen pleťovou vodou AXE. Ještě uši - uchošťoury jediné od firmy TREND.

Zhasínám úspornou žárovku OSRAM a nenápadně pouštím na CD přehrávači od SAMSUNGU - Le Quattro Stagioni od VIVALDIHO (chrastí).

Spouštím žaluzie od firmy NEVIDÍM a uléhám na matraci DORMEO, se saténovým povlečením DE LUX.

Má milovaná je již u mě, nádherně voní tělovým mlékem SARSEY, lehce zavane i parfém NAOMI CAMBELL, prsty se mi zaboří do jejích vlasů s vůni ARGANU, které jsou lehounce zpevněné lakem na vlasy zn. TAFT (prsty jsem vytrhnul až za půl hodiny).

I výrobek značky DUREX přichází na řadu..., sakra, je prošlý.

A celou tu nádhernou atmosféru podtrhují rudé svíčky od firmy PLAMEN A SYN.

Odvedle, u sousedů, ještě někdo blbne vrtačkou zn. NAREX.

Každý muž by chtěl takovou milostnou noc.

PS: Svíčky byly sice hřbitovní, ale aspoň nekapou na koberec zn. KOVRAL po babičce.

PPS: Záclony KRAJKA sice shořely, ale chtěl bych poděkovat hasičskému sboru s cisternou MERCEDES za včasný zásah.

ČTVRTEK

TRAPASY KARLA BRDI... SPREJ.

Znáte to. Jdete nakoupit do nejmenované drogerie TETA, utratíte hafo peněz a jako pozornost Vám dají malý sprej Nivea - pánský. Jupí, to je něco pro mě. Hned po příchodu domů jsem hodil sprchu a naflákal jsem ten sprej na sebe. Budu nynanej.

Ale kdybych si to lépe přečetl, že? Žádný intim, ale normální podpaždítko. Dva dny mi drhly bradavky o tričko a já se v práci kroutil jak u tyče. Příště si řeknu radši o žiletky.

Na just si založím vedle drogerie „TETA” železářství „STREJDA”, někdy.

PÁTEK

I přes léto musí člověk dbát na své zdraví. A je třeba se připravit na zimu. Je třeba posílit imunitu jakýmkoliv prostředkem.

Vešel jsem tedy do lékárny.

„Dobrý den, chtěl bych nějaké vitamíny. Hlavně aby na mě neskočila chřipka, nebo tak něco.”

„Dobrý den pane Brdó. A máte nějaké konkrétní přání?” usmála se magistra.

„No, hlavně aby to byl nějaký komplexní balíček.”

„A berete nějaké prášky?”

„No, jen na ředění krve.”

„Tak to bude těžké”, zamračila se magistra.

„Vitamín C?” špitl jsem.

„Ne.”

„Co třeba Coldrex?”

„Ne.”

„Co Kamzíka?”

„Ne.”

„A co támhleten, to na tu imunitu?!”

„Ne.”

„A co třebáááá...”.

„Ne.”

„Tak co vlastně můžu?”

„Vy už tak akorát tohle reklamní lízátko.” Škodolibě se usmála magistra.

„No tak vám pěkně děkuju.”

Vyšel jsem ven z lékárny s plnou hrstí lízátek. Zrovna šla kolem skupinka dětí, asi školka. Začal jsem jim ty lízátko rozdávat.

Děti měly radost.

Jejich paní učitelka ne.

Divně se na mne koukla a pro jistotu zavolala hned policii. Ochránci zákona na mě hned vletěli a naskákali na mě jak kobylinky. Dostal jsem klepeta a už mě tlačili do auta. Učitelka ještě na mojí adresu prohodila „úchyle” a děti odvedla.

Policii jsem vše vysvětlil. Je pravda, že museli zavolat do příslušné lékárny, aby paní magistra vše dosvědčila.

Přišla hned.

Dostal jsem další hrst lízátek a páni policisté taky.

Svorně jsme si zacumlali na usmířenou a já šel domů. Bez vitamínů.

Já tu dovolenou miluji.

Babička odložila mobil a zapálila si cigaretu. Viděl jsem, že se usmívá a povídá:

„Ty si holt starej magarec. On ty tvoje blbiny někdo čte?“

„Ale jo, babi. Pár lidí to čte a někteří se tomu i zasmějou“.

„Ani se nedivím. Jsi potrhlej po dědkovi. Ale krásně. Máš tam ještě něco? Doufám, že tam nepíšeš o mě?“

„Píšu. Ale neboj babi, jen v dobrém, fakt“.

„Jak zjistím něco pofiderního, tak ti ji fláknu, uvidíš. A ta tráva už stačí. Schrábni to a dej do kárky. A nezapomeň otřít kosu. Teď vem támhle ty kopřivy u lípy. A pojď mi najít něco na to čtení“.

Nalistoval jsem v mobilu další deníky a šel trhat ty kopřivy.

„A ber jen ty mladý,“ řekla babička a začetla se do deníku.

Můj deníčku

Celý život jsem si myslel, že jsem normální, a taky zdravý.

Malá boule v tříse vyvolala celkem čtyři operace, od shora až pod kolena. Před každou operací je nutná i zdravotní prohlídka obvodního lékaře. Ten náš je těsně před důchodem, ovšem sestřička je jak se říká, je fakt mňamózní.

Výška: 183 cm

Váha: 95,256 kg (mají digitál)

Sedl jsem na židličku.

Krevní tlak: 220 na 120 (mají pěknou sestřičku 90-60-90)

Levé oko: + 15

Pravé oko: - 15 (dobrý rozstřel, sestřička chodí sem tam)

Ostatní: Lehký třes rukou (sestřička se předklonila, výstřih je šílený, je vidět až na pupík)

Zrychlený dech, sípavost, povislá brada, mírná hluchota (nevnímám lékaře, sestra sbírá ze země lejstra, výstřih je fakt obrovský)

Chůze rychlá (lékař mě vyhnal)

Teprve na schodech mi klesl tlak.

Babička si jen povzdechla.

„Ty holt ty ženský nenecháš na pokoji, vid’?“ ale hned se začetla dál.

DENÍKY Z NEMOCNICE

DEN PRVNÍ:

Je devět hodin a jsem na místě. Předal jsem papíry a podstoupil první vyšetření. EKG - v pohodě. Odvedli mě na pokoj, opáskovali ruku na znamení, že jsem jejich. Koukám, kam si dám cestovku a pověsím bundu a župan. Je nás tu pět. Věšák má jen čtyři háčky a to ještě na jednom je zapomenutá luxusní bunda z ledna. Pacient vedle mě se cpe uzeným, okurkama a houskou.

„Asi máš pořádně hlad, co?“ konstatuji.

„Až uvidíš oběd, budeš mít taky,“ odpověděl a šel si do ledničky pro šišku salámu.

Konečně oběd.

Jdeme na jídelnu a bereme si své tácky. No to koukám. Tři lžíce bramborové kaše a holandský řízek. Co holandský. Česká strouhanka, mouka a zase strouhanka, něco kolem masa a zase strouhanka. První zjištění - TADY BUDE HLAD, KÁJO.

Potkávám a poznávám se s prvníma pacientama. Zaujal mě jeden „nepřízpůsobivý“ pacoš. Lítá po chodbě sem tam, zvědavě a na všechno se vyptává.

„Ještě včera sotva lezl a dejchal a podívej dneska. To máme zdravotnictví co?“ sdělil mi spolubydlící.

„A to už zmizelo mejdlo na umývárně a hajzlpapír, a počkej, až uvidíš indiánskou babičku.“

Někdo zakřičel na chodbě - SVAČINÁÁÁ. Vyrázil jsem hned.

Jsem první v jídelně (protože jsem jeden z mála chodících), ale připadá mi, že jsem dorazil poslední. V chlebníku se krčí čtyři rohlíky a půlka nakrájeného chleba. Hned vedle jsou tři otevřené krabice mléka a hrnečky. No ať počítám, jak počítám, moc toho není. Na patnáct až dvacet pacientů by to mělo prý stačit. A teď konečně vidím indiánskou babičku z kmene „nepřízpůsobivých.“ Malá, tlustší, šediny smotané na jednu stranu do copánku, zbytek vlasů secvakán skoro dvaceti sponkama. Brýle tak +15, župan ještě z dob Husáka. Usnula. Na stole po ní zůstalo hafo slupek od pomeranče.

„Takhle tady je pořád. Ráno zapne televizi, je jedno, jestli je tam Tom a Jerry, nebo válka v Iráku. Olupe pomeranč a usne. Budí se pravidelně jen na jídlo, na vyšetření a taky na cigáro,“ informuje mě další spolu ležící.

Jdu si lehnout a zkusit chvilku spát.

V 17.00 je večeře - studená – dva chleby, másličko, jeden sýr a čaj.

Mažu do sprchy. Na patře je jedna - společná - v chodbičce u pánských záchodů. Doufám, že tam budu sám.

Kolem desáté hodiny jdu spát, zítra mě čeká vyšetření.

Končí první den. No, asi se mám na co těšit.

DEN DRUHÝ - pravda nebo sranda?

Od pěti hodin ráno se dveře na pokoji netrhnou. Všem měří sestřičky teplotu a tlak. Dávám krev, moč a výtěry (fuj hlavně z nosu). Pokaždé jen prasknou pořádně dveřma. Do půl osmé snad padesátkrát. Hrůza. V devět jsem odeslán na zubní na Lochotín.

Na zubním mi řekli, že musím na RTG do šestého a pak zpět. Otázka 15 minut. Mě to trvalo skoro tři hodiny. Do půl jedné čekám na převoz zpět.

Kdo jezdil chvilku po Plzni tak ví, že silnice je spíš tankodrom. Ve dvě odpoledne jsem dojel akorát na oběd.

Čtyři bramborové knedlíky s něčím!

Hned mě posílají na RTG plic.

„Je to za rohem, tam trefíte.“

Naštěstí bylo hotovo hned. Tak ve tři hodiny mám všechna vyšetření za sebou a budu tady ležet čtyři dny jen tak. Šel jsem na cigáro a na kafe. Myslím, že těch cigaret a kafi ještě bude víc.

Mezitím ale už zdejší strava začala pracovat.

Sotva jsem stihl doběhnout na WC. Teprve za chvilku jsem zjistil, že toaletní papír tady NENÍ!

Nenápadně jsem se vysoukal ze záchodu do koupelny a natrhal ubrousky. Aspoň že tak. Teprve po vyjití na hlavní chodbu jsem uviděl toaletní papír.

Na hlavní chodbě, pro všechny. To aby se asi vidělo, kdo kam jde a na jak dlouho a hlavně kolik si toho bere.

„SVAČINÁÁÁ“, zakřičela sestra na chodbě - opět rohlík a hrneček mléka. Pro jistotu si беру tajně další dva krajíčky chleba do kapsy. O večeři se bavit nebudu.

Večer trávím s indiánskou babičkou sledováním televize, ona však vůbec neví, co dávají. Stejně zase spí. Při odchodu jsem sebou málem švihnul na pomerančové kůře.

DALŠÍ DEN

Nic se neděje. Jen indiánská babička se najednou vypařila a s ní i člen „nepřizpůsobivých“. Nikdo neví, jak a kam zmizeli. Zhruba za tři hodiny jsou zpět. Bere si je na paškál primář a dává jim sodu.

„Pokud se tady nechcete léčit, tak vás klidně propustíme.“

Babička kontruje (čti z dialektem nepřizpůsobivých):

„Páán dočtor, mě je ale fáákt špatně, tady mě pícháá a navíc mi došly cigarety.“

To už se ale na chodbě objevila zřejmě rodina indiánské babičky a šla orodovat k primáři. Zeťák, snacha, dcera, další zeťák, syn, další dcera, vnoučata.

V nestřeženém okamžiku někteří zjistili, že v chodbičce na WC je tekuté mýdlo zdarma. Dva se stihli umýt do půl těla. Mimo jiné, tři rohlíky na svačinu jsou fuč. Nedalo se nic dělat, indiánská babička i člen jejího rodu, jdou druhý den domů. Stejně jim nic nebylo.

DALŠÍ DEN - O SESTRÍČKÁCH A NOVÝCH PACOŠÍCH

V každé nemocnici jsou sestřičky někdy milé, někdy nepříjemné a jindy odhodlané a někdy odevzdané svému osudu.

Tady byla jedna.

Ale ta teda BYLA!

Zhruba 190 cm, 90 kg, žádný úsměv, zato těch dlaždičských slov měla opravdu zásobu. Dveřma uměla práskat dobře. Pacienti a pacientky, kteří chodit nemohli, měli doslova hrůzu z toho, když je šla sprchovat. Mezi náma jsme ji říkali SEKERA.

Pamatuji si nového pacienta, který nastoupil na vyšetření. Byl poprvé ve svém životě v nemocnici. Ze všeho byl absolutně vystresovaný a na každý zvuk sebou škubal jak po elektrickém šoku.

Tiky v obličeji byly čím dál častější. Taky za ním denně chodila žena a loupala s ním mandarinky. Na uklidněnou.

Tolik mandarinek co oloupala jsem nesnědl za deset let.

Ještě po jeho odchodu vymetala uklízečka měsíčky mandarinek pod postelí.

Tak tenhle pacient měl jít ráno na vyšetření, které potřebovalo vyholení v jistých místech. Přesně v osm hodin ráno se rozléty dveře a v nich stála SEKERA.

V ruce držela jednorázovou žiletku, výhružně vztyčenou.

„Tak jdeme, pane Novák a říkejte mi Igor bezbolestný,” zařvala.

Pan Novák se potácel bledý ke dveřím a koukal po nás, kdo ho zachrání. Všichni jsme měli deky až k uším. Pro jistotu.

To mi připomíná, že jsem se chtěl taky oholit. Pro jistotu a po zkušenostech z prvního holení před operací.

Tenkrát mě holil sanitář. Narychlo a nasucho. A to tak důkladně, že místy až na kost.

Cákala ze mě krev skoro všude.

Když jsem ležel na operačním stole a přišel operátor s rukama v rukavicích, kouknul na mne a zeptal se:

„To už jste po operaci, tady už někdo byl?”

„Ne, po holení.”

„Utřete mi ho a uspěte,” poručil sestřám.

Pak už nic nevím.

A právě proto jsem se před poslední operací rozhodnul oholit sám. Důkladně a opatrně. Zalezl jsem si do koupelny a začal se holit. Po minutě někdo klepal. Byla to jedna z těch příjemnějších sestřiček.

„Pane Brďa, berte to odspoda nahoru, ať jste hladkej jako my.”

Poslechnul jsem. Takové pozice při holení jsem ještě nedělal.

V jednom okamžiku jsem si připadal jako totálně sjetý jogín. Ale po hodině zápasu s holicím strojkem jsem byl holátko. Hladoučký.

A na sále mi potom operátor sáhnul na nohu a pravil:

„Sestři, vemte si tady z pana Brdi příklad.”

OČEKÁVANÝ DEN - PŘEVOZ NA LOCHOTÍN

Nikdo do mě nedostane dušenou mrkev. Ale ten den, kdy mě převezli na Lochotín k operaci, to byla jediná porce jídla, kterou tam pro mě schovali. A řeknu vám, že takhle rychle jsem oběd ještě nesnědl. Že by ten půst na Borech?

Na pokoji jsme tři. Já a ještě dva zhruba tak sedmdesátiletí strejdové. Docela je s nima sranda. Jeden je nahluchlý a druhý nedoslýchá. Oba mají nad sebou puštěný kyslík, který jim přijde vždycky pustit a seřídít sestra.

Jakmile však odejde, oba dva se okamžitě vztyčí a začnou hejbat s čudlíkama a štelovat si přístroje. Jak nějaký hekři. Přístroje ovšem začnou ihned pípat. Oba skočí pod peřinu a dělají, že tam nejsou. Sestra přilítne a ptá se:

„Kdo s tím zase šteloval?“

Oba dva koukají jak děti.

„No já ne, to samo“, odpovídají svorně.

Ještě že jdu druhý den na operaci.

DEN „D“

Už mi ani nevádí, že jdu na sál po čtvrté. Mají tam takový japonský vynález. Prý inovace. Dříve pacienta dovezli v jezdící posteli až na sál a přendali rovnou na operační stůl.

Ted' dojedou s postelí k takovému výdejnímu okénku před operačním sálem, tam vás přehodí do okýnka s pojízdným pásem a odtud zase na pojízdný operační stůl.

Pokaždé mi sanitář řekl: „Pozor na hlavu.“

A pokaždé jsem se do té hlavy břinknul. Čtyři operace, čtyři boule.

Inu Japonci - prckové.

Na sále jsem ještě kecal s anestezioložkou. Operatér měl asi sváču. Moje přemlouvání, aby mi tam dala nějaký sen s jídlem odmítla. Nevím, jak dlouho jsem tam byl, ale jsem rád, že to byla poslední operace. Za těch pár dní v nemocnici se mi narodila vnučka, přišel jsem o bývalého tchána a zjistil, jak se mi stýská po lidech, které mám rád.

Babička dočetla deníky z nemocnice. Já dotrhal kopřivy. Ruce popálený až po loket.

„Stejně je to pokrok v tom našem zdravotnictví,“ povídá babička.

„V padesátém roce jsem chytla nějakou motolici či co, tak jsem šla poprvé k doktorovi. Pěšky. Dvanáct kilometrů do města. A abych měla na zaplacení, vzala jsem sebou vykrmenou husu. Tenkrát jsi za peníze stejně prd koupil.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hubou led neprorazíš.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.